

BERGOPWAARTS

DOOR SYBIL CAMPBELL LETHBRIDGE :: (VERVOLG)

„L” a,” zei Letty koel. „Ik heb gekeken naar Chilworth Castle; en wien denkt u, dat ik vanavond gezien heb? Mijnheer Dawley — ja, ik heb hem gezien en gesproken.”

Haar stem klonk opgetogen. Alles kwam haar zoo vreemd en wonderlijk voor; die kus onder de door den wind bewogen takken van de pijnboomen, die haar in een oogenblikkelijken aandrang gegeven was, die zooveel beteekende voor het hartstochtelijke meisje, dat nergens van wist, maar zoo heel graag alles zou weten. Zij was teruggedeeinsd, half verschrikt, maar zeer verheugd, toen George Dawley haar had losgelaten; zij had hem met angstige, wilde oogen aangekeken, zooals een nimf gekeken zou hebben naar den faun, die haar buitmaakte, en toen had zij zich omgedraaid en was weggelopen; waarom, dat kon zij niet weten, maar zij was weggegaan, om gelukkig over de heidevelden te dwalen, verlicht en stralend, terwijl zij zich niet bewust werd, dat wat voor haar een gebeurtenis was, voor den jongen man slechts een voorbijgaande liefhebberij kon zijn.

„Eldred Dawley — heb je hem gezien, zeide Mijnheer Manson en zijn stem werd plotseling harder; er kwam kleur op zijn wangen, hij zag er ineens jonger uit, er was een licht in zijn oogen, dat zijn dochter in verbazing bracht. Wist hij, wie je was? Sprak hij over mij? Maar spreek dan toch, lieve Letty. Waar heb je hem gezien? Vlug — vertel het mij. Wat zei hij?”

Zijn opwinding wekte haar verbazing op, want gewoonlijk nam hij alles heel koelbloedig op, en het scheen hem weinig zorg te veroorzaken, dat hij een dronkaard was en een in ongenade gevallen man; dat door zijn eigen schuld hij zich en zijn dochter gebracht had tot de akeligste armoede, die er bestaat, de armoede, die er niet openhartig voor durft uitkomen, die een dienstbode houdt en zich de weelde veroorlooft van twee zitkamers.

„Het was niet de oude heer Dawley,” zei Letty; het was zijn neef — wel, wat stelt u er een belang in, vader. Hebt u den ouden heer Dawley, die het hoofd is van de firma, ooit gekend?”

Mijnheer Manson liet het hoofd zinken; hij knikte.

„Ja, ja, ik ken hem,” zei hij, „jaren en jaren geleden. Ik dacht dat je hem, en niet den jongen heer had gesproken. Ik dacht, dat hij zich iets herinnerd had, dat ik vroeger voor hem gedaan heb. Maar,” — hij hief het hoofd op en staarde zijn dochter trots aan, „ik deed het uit eigen wil, ja, uit eigen wil. Ik was een jongeman destijds en hij was heel wat ouder, en ik had veel respect voor hem; hij had iets over zich waardoor je, als je hem zag, voelde, dat je alles voor hem zoudt doen, wat hij vroeg en daar trots op zijn; maar ik wist, dat ik zijn slaaf was vanaf den eersten keer, dat hij in de spreekkamer kwam van de bank te Carsden, waar ik toen was, en hij lachte mij toe en sprak tot mij, terwijl er toch geen reden voor was, maar hij had een vriendelijk hart. Ik heb het nooit vergeten; ik zou toen wel voor hem hebben willen sterven.”

De ongewoon groote hoeveelheid whisky had de tong van Tom Manson losgemaakt, maar zijn dochter luisterde gretig. Het leek haar toe, dat de neef moest gelijken op zijn oom, dat hij eveneens die zonderlinge macht bezat om hulpvaardigheid af te dwingen — blinde toewijding binnen een paar seconden — een toewijding, die eeuwigdurend was. Ademloos vroeg zij: „Welken grooten dienst bewees u hem, vader? Waarom herinnerde u hem er niet aan, toen u uit de bank gezet werd?”

Mijnheer Manson wierp zijn dochter een minachtenden blik toe.

„Je schijnt het niet te begrijpen,” zei hij op kwetsenden toon, „maar je zoudt het ook niet kunnen. Je bent een beetje hardvochtig en zelfzuchtig, Letty. Ik geloof dat je nooit een dwaas zoudt kunnen zijn uit liefde voor iemand; neen, dat ligt niet in jouw karakter.”

De herinneringen aan die ontmoeting te Chilworth, aan dien kus, die haar als een droom voorkwam, zoo vlug was hij gegeven, kwamen Letty voor den geest. Zij lachte — een geheimzinnige lach — zij wist wel beter.

„Vertel het mij,” zei zij vleierend. „Kom, vader; ik zou

het zoo graag willen weten. Welken grooten dienst hebt u mijnheer Dawley bewezen?”

Maar mijnheer Manson weigerde standvastig om haar nieuwsgierigheid te bevredigen.

„Ik heb beloofd — gezworen, dat niemand het te weten zou komen,” zei hij; zijn fletse oogen glansden van voldoening bij de herinnering, hoe trouw hij zijn belofte gehouden had. „Er is een tijd geweest, dat ik bijna gedwongen werd om mijn eed te breken, maar den hemel zij dank, ik deed het niet. Een tijd, Letty, waarin het mijn redding geweest zou zijn, als ik de waarheid gezegd had, maar ik deed het niet. Neen, neen, wat zijn gebreken ook

kunnen hebben, onwetend er mee, dat het woord fatsoen daarbij te pas zou kunnen komen. Zij zag er alleen een goede kans in, en zij besloot die waar te nemen. Terwijl zij de overblijfselen van het avondmaal naar de keuken droeg, kwamen haar allerlei mogelijkheden en onmogelijkheden voor den geest. Zij verwaardigde zich slechts tot weinig huiselijk werk, een werkvrouw kwam dagelijks het ruwe werk doen, hoewel Manson daar dikwijls tegen had geprotesteerd en gezegd, dat Letty de kosten van een dienstbode moest uitsparen. Maar Letty weigerde om haar mooie handen te bederven en als zij in een brutale stemming was, herinnerde zij haar vader eraan, dat al het geld, dat uitgespaard werd, toch maar in drank omgezet zou worden.

Nadat Letty de kamer een beetje opgeruimd had, ging zij de trap op naar haar eigen kamer, zij tikte aan haars vaders deur, die tegenover de hare was en wenschte hem goedennacht. Er kwam geen antwoord; volkomen stilte heerschte binnen. Zij deed de deur open en keek naar binnen.

Manson lag, met zijn rug naar zijn dochter toegekeerd, geknield voor een kast met laden, de laagste lade had hij uitgetrokken; hij staarde naar den inhoud ervan, maar raakte die niet aan. Hij lag daar neergeknield, bijna roerloos; hij scheen het opengaan van de deur niet te hebben gehoord, maar toen Letty naar hem toekwam en tegen hem sprak, sprong hij op en keek haar boos aan. Hij stond voor de open lade en het trof Letty, dat hij den inhoud ervan voor haar trachtte te verbergen.

„Hoe ter wereld kom je erbij, mijn kamer binnen te sluipen en mij te laten schrikken?” vroeg hij. „Ik kon niet vermoeden, dat je hier was.”

„Het spijt mij,” zei Letty met ongewone weekheid. Haar oogen zagen naar omlaag, vestigden zich op de open lade, en groot was haar verbazing over wat zij zag — een verwelkt bundeltje oranjebloesem, half bedekt door een witten sluier. „Ik kwam alleen maar kijken, hoe het met u was, voor ik ging slapen. Dat was alles.”

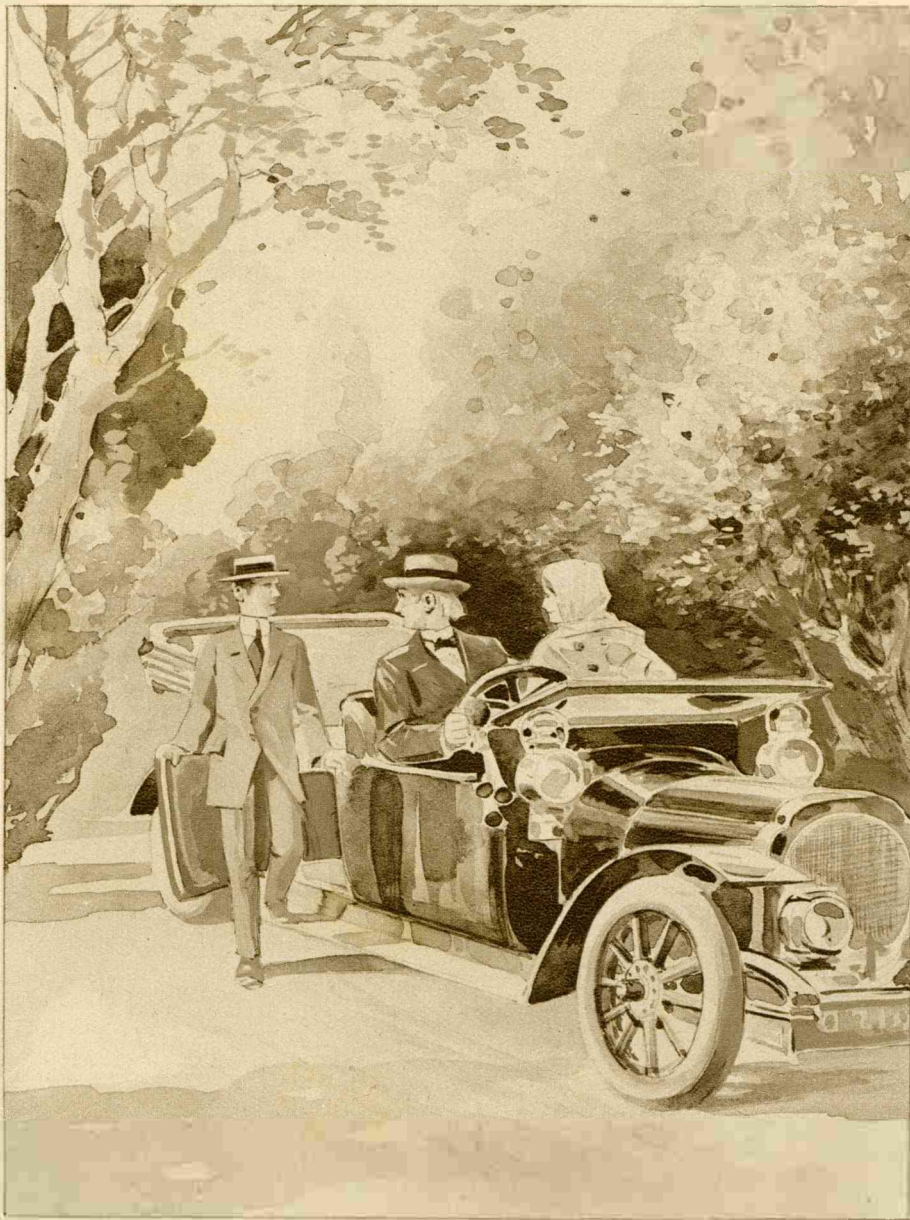
„En dat is genoeg ook,” gromde haar vader, niet getroffen door haar zachtheid. „Het gaat heel best met mij. Ga nu naar bed en laat mij alleen. Ik heb een beetje rust nodig.”

Letty mompelde nog een verontschuldiging en ging weg, verbaasd en een bijzonder belang stellend in wat zij had gezien. Zij kon niet gelooven, dat de oranjebloesem en sluier hadden behoord aan haar moeder, die gestorven was, toen haar dochter tien jaar was, en waarvan Letty zich herinnerde, dat zij een snibbige vrouw was geweest, die nooit anders deed, dan heftig met haar man twisten. Manson had nooit gedaan, of hij veel van zijn vrouw hield, noch getoond, dat haar dood iets anders dan een verlichting voor hem geweest was. Maar aan wie behoorden dan deze plechtige overblijfselen van een gelukkig verleden? Zonder dat zij kon begrijpen waarom, bracht Letty verband tussen dat, wat zij had gezien en den geheimen dienst, dien haar vader eens aan mijnheer Dawley had bewezen. Zij herinnerde zich nu, hoe haar vader die lade altijd zorgvuldig gesloten had gehouden, maar zij had altijd gemeend, dat het slechts een geheime bergplaats voor drank was, waarvan zij niets mocht weten.

Letty besloot het geheim op te helderen en nadat zij rustig bij zichzelf besloten had, dat niets haar plannen zou kunnen belemmeren, begon zij haar buitengewoon weelderig haar te borstelen.

Dit haar was Letty's trots, het was lang, levendig, dik; het lag in breede golven over haar mooi gevormd hoofd. Zij bestudeerde haar trekken altijd in den spiegel, terwijl zij het vlijtig borstelde en kamde, terwijl zij ernstig onderzoek deed naar elke plooi in haar gelaat, naar elke lijn op haar voorhoofd of om haar fletse oogen. Soms tijds, als zij zoo in zelfbeschouwing verdiept was, barstte zij in tranen uit, terwijl het haar duidelijk werd, dat haar zeldzame schoonheid haar misschien nooit van dienst zou zijn, dat zij haar nooit zou verschaffen, wat ze aan andere vrouwen verschaft — liefde, rijkdom, macht. En, met het voorbijgaan van iederen dag, werd het verlangen naar deze dingen een kwelling voor haar. Zij kon nergens meer aan denken, dan hoe ze te verkrijgen.

Dezen avond, nog met de herinnering aan George Dawley

... nam George dus afscheid en begon de terugwandeling naar het kasteel.

mogen zijn, Tom Manson houdt zijn woord. Dat ligt in mijn karakter: Ik ben een trouw, trouw vriend.”

En ten bewijze van zijn trouw, weigerde hij de gretige vragen te beantwoorden van zijn dochter, die vroeg naar den aard van den dienst, dien hij den heer Dawley had bewezen. Eindelijk verloor Letty haar goed humeur, wat nooit een moeilijk kunststuk voor haar was.

„Als u het mij niet wilt vertellen,” zei zij boos, „dan zal ik er zelf wel achter komen. Ik zal naar mijnheer Dawley gaan en hem zeggen, dat hij zich moest schamen, dat hij u niet helpt, wanneer u zooveel voor hem hebt gedaan.”

Oogenblikkelijk kwam er angst in de oogen van den heer Manson.

„Dat mag je niet; dat verbied ik je,” stamelde hij.

„Praat geen onzin, Letty; en nu ga ik naar mijn eigen kamer. Ik ben uitgeput. Waarom liet je me over deze dingen praten; wat is het nut ervan? Het windt mij maar op. Waarom kun je mij niet met rust laten?”

Het werd Letty duidelijk, dat het nergens toe diende om verder te vragen, maar haar nieuwsgierigheid was opgewekt. Zij zag voordeel voor haar in dezen geheimen dienst, die zooveel jaren geleden door haar vader bewezen was aan het hoofd van de groote bank — een middel, waardoor in dit leven, dat zij zoo haatte, een gunstige verandering zou kunnen komen.

Zij was onbekend met de wereld en eveneens onbekend met de leelijke meeningen, die men over haar gedrag zou